

нѣхъ ся на кониѣ, але вече бѣше късно. Руситѣ гы притиснѣхъ, обиколихъ гы, и имъ зехъ оружиѣ-то.

— Върнѣте имъ кониѣ-тѣ, рече Святославъ, нека идѣтъ при войскѣ-тѣ си да обадѣтъ, че рускы-атѣ князь съ войскѣ иде подирѣ имъ.

На Гръци-тѣ върнѣхъ кониѣ-тѣ, и тѣ катопроводници на рускѣ-тѣ войскѣ тръгнѣхъ напредъ, и ѣх доведохъ на лѣво-то крыло на грѣцкы-атѣ станѣ.

Святославъ устоѣ на думѣ-тѣ си, отвори пѣть къмъ Доростолъ, лѣво-то крыло грѣцко ся прѣснѣ, побѣгнѣ на могылы-тѣ, дето стоѣше стража-та царска. Цимисхѣа истрѣпнѣ на мѣето-то си, кога му казахъ, че самы-атѣ Святославъ ся ѣ появиль съ голѣмѣ войскѣ отъ къмъ Дунавъ.

А въ това врѣме князь Святославъ влѣзе въ Доростолъ, и посрѣщнѣ тамъ Райнѣ.

Царевы-тѣ дворе на Доростолъ бѣхъ възъ самы-атѣ Дунавъ. Задъ градины-тѣ, покрай ады-тѣ стоѣхъ рускы-тѣ кораби, а задъ трѣсеници-тѣ развѣвахъ ся грѣцкы бандеры, а по-надалечъ око-то потѣнѣваше въ синѣ мѣглѣ, коѣ-то затулише карпатскы-тѣ планины.